

تأثیر داروهای ضدباروری بر میزان غلظت پروژسترون پلاسمایی و وزن بدن

مهناز طاهریانفرد^{* PhD}، ذبیح‌ا... خاکسار^{۱ PhD}، رویا روانبد^{۲ MSc}

چکیده

اهداف. یائسگی به دلیل توقف تدریجی فعالیت‌های تخمدانی ایجاد می‌شود و همراه با کاهش میزان استروئیدهای جنسی است که می‌تواند ناپایداری آشکاری در فعالیت‌های وازوموتور در زنان ایجاد کند. استروئیدها می‌توانند تغییراتی در فعالیت‌های مغزی و حتی شکل سلول‌های گلیا و عصبی نیز ایجاد کنند. در این مطالعه، اثر داروهای ضدباروری بر غلظت هورمون پروژسترون و تنظیم وزن بدن مورد بررسی قرار گرفت.

مواد و روش‌ها. ۶۴ موش صحرایی ماده با وزن تقریبی 250 ± 50 گرم در وضعیت تاریکی-روشنایی یکسان با آب و غذای آزادانه قرار گرفتند. مراحل چرخه استروس، روزانه به وسیله نمونه‌گیری‌های واژنی تحت کنترل قرار گرفت. حیوانات به ۶ گروه کنترل، شاهد برای تاموکسیفن، تاموکسیفن، شاهد برای داروهای ضدباروری، داروهای ضدباروری (۳ دوز داروی ضدباروری را به روش دهانی دریافت کردند) و موش‌های پیر (که قادر به باروری نبودند) تقسیم شدند. قبل از کشتن حیوان، نمونه خونی از قلب تهیه شد. پروژسترون با روش RIA اندازه‌گیری شد. داده‌ها به وسیله آزمون‌های T دانش‌آموز و تحلیل واریانس یک‌طرفه و آزمون تشخیصی دانکن مورد بررسی قرار گرفتند.

یافته‌ها. چهار هفته پس از درمان، سیکل استروس در گروه دریافت‌کننده تاموکسیفن ناپدید شد. میزان پروژسترون سرم در گروه تاموکسیفن و گروه دریافت‌کننده دوز ۲ و دوز ۳ قرص‌های ضدباروری و گروه موش‌های پیر کاهش معنی‌داری در مقایسه با گروه کنترل و شاهد داشت ($p < 0.05$). وزن بدن در دوز ۲ و دوز ۳ داروهای ضدباروری افزایش معنی‌داری ($p < 0.05$) نسبت به گروه کنترل و شاهد نشان داد.

نتیجه‌گیری. دوز بالای داروهای ضدباروری ترکیبی ممکن است باعث یائسگی زودرس شود.

کلیدواژه‌ها: داروهای ضدباروری ترکیبی، پروژسترون سرمی، تاموکسیفن، موش صحرایی ماده، موش پیر